

שישה עכברים

בומה וצי"צ' זכר השאר

מי הם ששת המופלאים שיבצעו את הפעולה ההיסטורית באמריקה?

ההר הוליד עכבר. ליתר דיוק: שישה עכברים.

כאשר פתח את מושב-החורף של הכנסת העשירית, לפני שבוע, היה מנחם בגין זקוק לבשורה גדולה, שתחשמל את הציבור ושתטיב על חותמה על הדיון.

הוא הציג רעיון מרעיש, בעל ממדים היסטוריים: לשגר לארצות-הברית מישלחת פרלמנטרית, בהשתתפות אנשי הליכוד והמערך גם יחד, שתסביר לציבור האמריקאי ולקונגרס, אחת ולתמיד, מדוע התוכנית של האמריקאים מסעור דיה היא מזימה ניאורנאצית (ראה עמוד 10).

במשך כמה ימים אכן השתכנע הציבור הישראלי כולו כי הנה נמצאה התשובה הניצחת לכל ה"תהליכים הגלובליים: ההתקרבות האמריקאית-סעודית, מכירת מט"ר סיהאיוואקס, היוזמה האירופית, המשבר בדיוני האוטונומיה.

גם המערך קפץ על המציאה. שימעון פרס הריח כי הנה נפתח פתח ראשון להקמת "מש" לת אחרות לאומית". הסיכוי של ראשי המערך יחזרו לכסאות ליד שולחן-הממשלה, ולוא רק כמל"ח כחיפונכה של מנחם בגין, הפיל את בלוטות-ההירר בפיותיהם. הימין הקיצוני, השבוע נקט בע סופית מי הם שש המופלאים אים אשר ישנו את פני ההיסטוריה עליידי מיתקפת-ההסברה הרביירה.

בראש הרשימה התנוסס שמה של שרה דורון. נראה כי ראשי המדינה סברו, כי הציבור האמריקאי יתפעל מכשר-הנאום של העסקנית הליברלית עד כדי כך שיפנה עורף לרונאלד רגן, ל-

"בי שקט הוא רפשי", סבורים העסקנים הישראליים, שאינם יודעים להתאפק

יש אנשים שאינם יכולים לסבול שקט. כאשר הכל מתנהל על מי מנוחות, הם לוקים בהתקפה זורקים אבן לאגם. התוצאה: גלים-גלים, התרגשות, הרגשה נימה בלב זורק-האבן כי חולל גדולות.

צידוק בדיעבד. כזה הוא שלמה ("צי"צ") להט. הוא עשה זאת פעמים רבות, ולאחרונה גם בפרשת מיסגד הסרביק (העולם הזה 2305).

צי"צ' בניגוד לעמיתיר-לצרה, גם מצא לכך הסבר אידיאולוגי. רק כך, אמר ראש-העירייה, אפי שר, "להזיז דברים" בארץ. מעטים האמינו כי צי"צ' אכן פועל על-יפי שיטה מחושבת. הי אמונה הכללית היא שהשיטה שלו היא פרי אופיו של הקציין לשעבר, ושנמצא לה הסבר וצידוק רק בדיעבד. אך אם נכונה תורתו של צי"צ' מלימוד הדבר הרבה על אורירת האלימות השוררת בארץ בכלל ובחייה-הציבור בפרט, באווי שות זר, רק בעל-מהומות יכול לעשות קאריירה, לפי הסיסמה: "מסקנדל לסקנדל, כוחנו יגדל".

נעליו של צי"צ' השבוע נע- לה דמות ישראלית אחרת, אברהם ("בומה") שביט, את נעליו של צי"צ'.

עוד לפני שבוע התפעלו הכל מן השקט שהשתרר בחברת התעופה הלאומית, אל-על. שיי תוף-הפעולה פרה, בומה הודיע כי מצב החברה השתפר באופן דרו מאטי (העולם הזה 2305). הכל היו מוכנים לברך אותו על כושר-הניהול שלו.

ואז קרה הדבר. בומה לא היה מסוגל לשלוט בעצמו. הוא זרק את האבן.

למען ההוד הנמתר. באל-על נטוש ויכוח על עתידם של 18 מהנדסי-טיס, שהפכו בלתי-נחוצים.

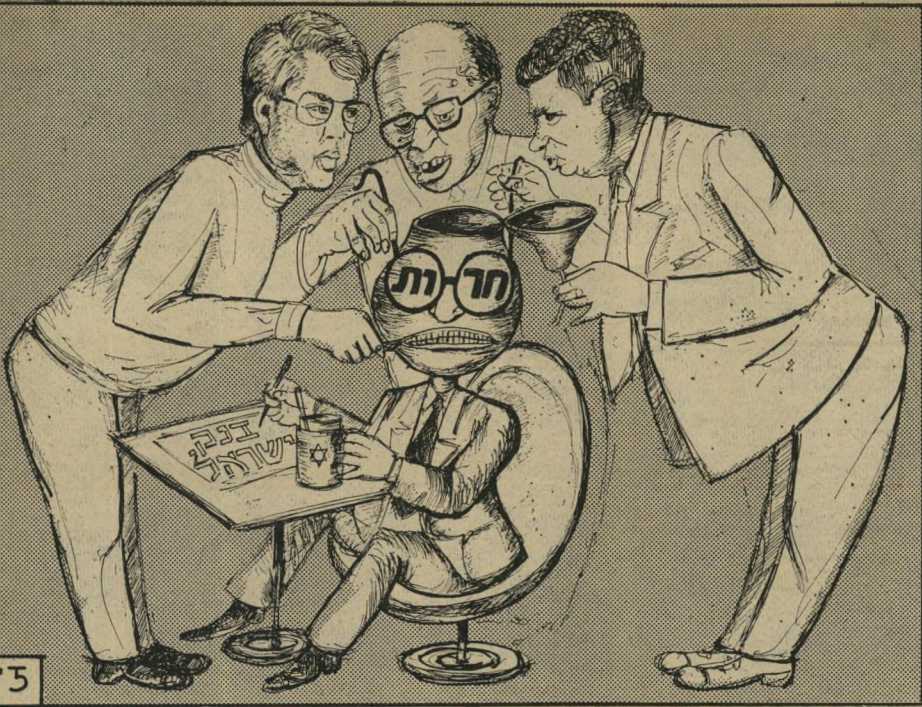
כמו בכל העולם, התנגד ציבור-העובדים לפיטוריהם של עובדים וחוקים שהפכו בלתי-דרושים. מאבק זה נדון לכישלון, כי בעל-ההגיון מבנים שאין חברה כל-כלית יכולה להחזיק בעובדים יקרים שאין בהם צורך, ועל אחת כמה וכמה כשהיא נתונה במער-בולח של הפסדים.

במיקרים כאלה, הפיתרון הוא בפעולה שקטה ואיטית. בדרך של שיכנוע ומציאת פיתרונות אישיים.

אך בומה לא יכול היה להתאפק. השבוע, כימעט חודשיים לפני המועד שבו התכונה אל-על במיכתב רישמי, התוצאה היתה בלתי-נמנעת: שביט-תפתע, שיי תוק החברה, הרס מייד של כל ההישגים הפסיכולוגיים והמעשיים שהשיג בומה בתקופת-הנהגתו.

לשם מה שלח בומה את המיכ"ת הפרובוקטיבי, שלא שירת שום מטרה חיובית? לא היה לכך הסיבה, גם לא לבומה עצמו. כי הדבר נבע מן האופי של האיש, לא מן ההגיון שלו.

יתכן כי הסוד טמון במילותיו של זאב ז'בוטינסקי, בהיחנן ביי ת"ר: "כי שקט הוא רפשי / הפקר דם ונפש / למען ההוד הנמתר..."



צ'יק

בריאותו של מנכ"ל

לחת, בא על סיפוקו. הח"כ הר ממשקף, שתרומתו העיקרית לי חיי הכנסת היתה שורה של סקני דלים ומטחי-השמחות באישים שונים תוך ניצול חסינותו, מונה כסגן-שר במישרד ראש-הממשלה, לצידו של גאון פרלמנטרי אחר - דוב שילנסקי.

תחום האחריות של הסקנדליסט הסתגלני: הסברה.

שטחים מוחזקים אנוחה מוקדמת מדי

שיטת הויגיאוג של דיון

ממשיכה לפעול בחסותו

של שרון - וכל הכוונות

הטובות התנרפו באוויר

"סוף-סוף, משהו הודע מה הוא עושה!" נאנחו רבים, יהר דים וערבים, כאשר קיבל אריאל שרון לידו את השילטון בשטחים המוחזקים.

השבוע הסתבר כי היתה זאת אנחה מוקדמת מדי. כמו קודמיו - משה דיון, שימעון פרס ועזר וייצמן - אין לאריק מושג מה הוא עושה בשטחים אלה.

הטוב והרע. התוכנית של שרון נראתה פשוטה, גם בעיני עצמו: להפריד בין הטיפול האר רחי בענייני השטחים הכבושים ובין המילחמה הצבאית באש"ף. המושל האזרחי יטפל רק בענייני נים החיוביים, ירכוש את אמון הערבים וירגיע את הרוחות, ואי לו המפקד הצבאי יילחם בפיגור עם חבלניים, אך יקפיד להעניש רק את המבצעים עצמם, מבלי לפגוע באזרחים חפים-מפשע.

כדי לתת תוקף דרמאטי לקו החדש, ציוה אריאל שרון שלהבא לא ייכנס צה"ל לבתי-הספר, שהם מוקדי החסיסה הלאומית בגדה המערבית. הוא גם ציוה לחסל את המחסומים בדרכים, המעכבים את הפועלים בדרכם לישראל וממנה, תוך השפלתם.

אולם כימעט מן הרגע הראשון הסתבר כי הרעיונות, שנראו כה יפים על גבי הנייר, נראים אחרת לגמרי כשהם מתבצעים. בשבוע עיים האחרונים לא נותר מהם דבר, מלבד תסבוכת סרת-הגיון של פעולות זיג-זאג, לפי מיטב המסורת של דיון ויורשיו.

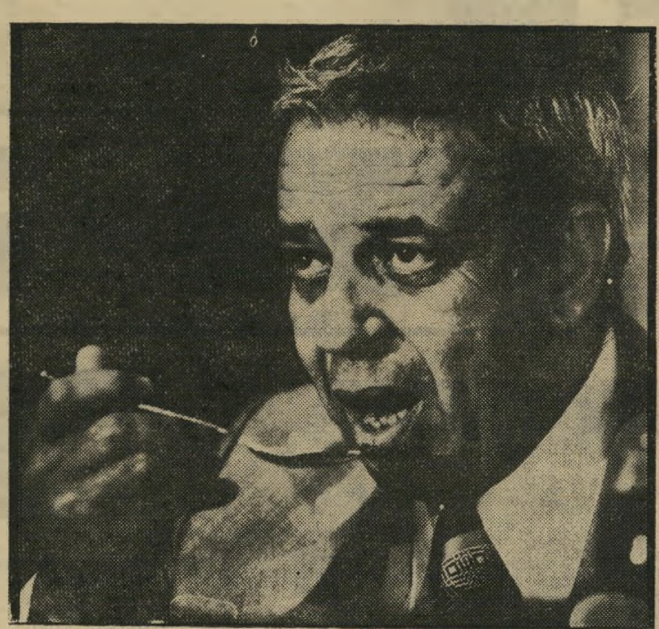
אז מה חדש? המעשה הראי שון היה מינוי ראש המינהל האר רחי: הפרופסור מנחם מילטון,

והשגריר המיועד בווינגי-טון, משה ארנס.

גם סוללת אנשי-המערך, חברי המישלחת, היא מרשימה. איש בקונגרס האמריקאי לא יוכל לע-מוד מול הברק הריטורי של שלמה הילל ודני רוזנלוי, שגנים מחסידי הקו הניצי ביותר במפי-לגתם, כתגבורת נשלח עימם חיים הרצוג, מי שהיה ראש הר מישלחת הישראלית בא"ם, ארנס, רום, רוזנלוי והילל מייצגים בדי-עותיהם את הימין הקיצוני בי-ישראל.

עוד גאון. במה נבדלת מיש-לחת זו מכל חבורה של עסקנים ישראליים, הפוקדת עיתים לפרי-קים את העולם החדש, על חש-בון משלם-המיסים הישראלי או יהודי-אמריקה?

אין כל הבדל, המישלחת תיי-פגש עם מי שתיפגש, תסביר את



יו"ר שביט אכל אותה?

המדיניות הסרבנית של ממשלת בגין וצמרת-המערך, תזכה בשב-י חים אצל יהודי אמריקה ובמשי-כות-כתף מנומסות של מדינאי וושינגטון.

אך בגין השיג את שלו. הדיון בארץ השתקף, המערך נכנע ל-ליכוד.

גם אולמרט, שהודח מן המיש-

אלכסנדר הייג ולקספר ויינברגר גם יחד, מועמדותה של דורון היתה כה חשובה, עד שביגילה בוטלה מועמדותו של גאון תע-מולתי אחר, אהוד אולמרט, הי איש שהמציא את "הפשע המר אורגן".

ליד דורון יכהנו ח"כ משה רום, מן האבות הרוחניים של המפולת ברמת-הגולן (ראה לה-